

שיעור 6 יום 5 פרק 1 ופרק 2

מחלקת: מחלקת ג' ר"י ומוס' המכילי שביד בין תבלת ללבן.

difference in shade = ר"י

difference in quality, in color = מוס'

ואין קושי השם של מוס' מוזן כי מחלקת קושיה מוזן שמה אהיה הר"י.

ושיעור ר"י של בין תבלת ללבן הוא שיהיה שיש שם מן בין תבלת ללבן.

מ' בין תבלת ללבן וכו'...

לר"י שפיר. אבל למוס' אין ללמוד המ"י? ומה שבא בלתיא הוא, large area,

ותבלת בא הוא = smaller area between threads

אחר אב"י עקש כותיקין לתפילין כאחרים.

ומה זנהי ק"ש יש לה שנים מיוחדים אך שם ית' למוס' כותיקין.

אבל יחזק ית' יהיה לתפילין ^{השם אחר} אחר מוס' שיהיה שם מוס' מיוחד

השם?

וה"ל אשום השם מיוחד מוס' ודאיגם אולם וכו' "ראה מוס' כפ"ט

הספיק

וכן מוס' אחרת, וזה נראה שם על גפילין אם על ק"ש ומבד לביטול מוס' מוס' מוס' מוס'

הלכך כל ששגם הלוי הראיה.

וה"ל סברה אחרת אם הראשונים שסבורים דאפי"ה "שיעור לכתובה

(מחא סברת)

הוא (ולא כה"ל זסבר ק"ש דנו מוס') והיינו כי בכל המלות כפון

מילה סוכה, עולם, אגם מלות גפירוג אלא occasional performance

מבד לרבים לכתובה עתקוד עד נ"ס האמה. אבל גפילין וכו' ולב

הם מלות גפירוג (daily performance?) והשיעור הוא

המלות הוא משיני' ושידוק משיני' הוא המקום המקום

המלות
הר"י
והמוס'
בתפילין
ללבן

השם
השם
השם
השם

השם
השם
השם
השם

השם
השם
השם
השם

על הנש' לכתילה וסיך באזה האלו שאן לקוח כהק עד הנש' לכתילה ובינו ין
אלו הדירות.

~~אבל לבינה אין שינוי אל שינוי אלה כי הימנים צדוקה וזמן צדוקה הוא~~
~~משאר באזה. (הלך מ שינוי לוק נוטל) אלה וכו' ומשאר באזה יתבטל ומשינוי~~
~~זמן קש יקרא.)~~

ושאר
גפילה
משאר
המזון

וכל זה לפי הראשונים הסובבים דשינוי "משני" הוא שינוי לכתילה
וכן סובר הרמב"ם. וכן הרא"ף אלא במש"ל זאינא שינוי אבב זב לכתילה אחר
נמי.

יכיר הוא
מדרבנן
לכתילה

והתוס' סברי זמשיכיר הוא שינוי בדיעה זכו שינוי מצאנו ביימא
מלדמ פשי מנחמ "האז מצוה זו" וכו'... ~~משאר באזה~~ ושאר חמאי ספון
ימדנו פשי במחור אל "הראב"ו" אמנא גדלחא הוא.

הז' סובר
לכיר הוא
מצאנו ביימא

נמצא דשינוי משני אינא ז' מצוה ציבורי תבילין וקש.

אבל לכתילה אין שינוי כל בשחרים האלה כי תכלה הימנים צדוקה וזמן
צדוקה הוא משאר באזה. (הלך מ שינוי לוק נוטל) אלה וכו' ומשאר באזה
יתבטל ומשינוי זמן קש יקרא.)

שינוי
כילה
משאר
המזון

לקש כובקין...

לפי אג"י שפסק כובקין, מה יכיה עם שינוי יכר לשבי קש.
מי אחינן דכפוסוק כובקין מטל היכיה לשאר. לשבי קש ~~לשבי קש~~
~~כובקין או מחזור אלא~~ א"ז זה שפסק כובקין הוא לכתילה או מצוה
מן כחוקה ושאר שינוי "משני" לשבי קש לדון בדיעה או לענין
סלמ מצוה -

אני
זמן
כיר
כי
ש
א

שיטת
גוס
באג"י
משיכיר
הי צדוק
וצדוק
לכיר

הימנים
צדוק
אין שינוי
משיכיר
הי מצוה

כובקין
א"ז
כ
שאר
הי מצוה
וצדוק
משיכיר
שינוי
משיכיר
קש

נחמין
א
מצוה
א
כובקין

ותינין היו אמרין איתו דם הנעץ החמה... ומאז מתפללים ביום.

אי נחא בפסוק ייראוך עם שמש הולך זוקא על תפלה ועל קיש יהיג הלשון
של האי קשה. בהלל ותינין בו וכו' כד שיתפלל דם תחלה ביום, ואם לא יפסק
בין אורה לתפלה יי ולמה אמרו איפכא, וכי לסמוך אורה לתפלה ומאז מתפללים ביום?
וארזן דאי היו בפסוק זוקא על תפלה, ארזס אורר האי לקיש בוגיקין?
הלא לתפלה בוגיקין?

קשה
הלשון
בזה

ורשי פסק דיראוך דם שמש הולך על קיש ואם על תפלה. ואכ
ש בי קיומים. אי ותינין היו אמרין אורג, היו קיום אחד, ^{כד לסמוך אורה לתפלה} ~~באומאז מתפלל~~
ביום הוי קיום שני.

לרשי
ורמא
ספיר
דיראוך
הוי עם
אקיש
אם
אורבלת

וכן פסק הרמב"ם דהפא הוי קיש לא פסק לעתין קיש, ובפ"ה הוי
תפלה הוי א פסק לעתין תפלה. שמתן קיש אחר דם הנעץ ולעתין גבולת אמרין
מן הנעץ. (דס הנעץ). ויל דיראוך קאי אשנימ.

ונראי דיש קיום אחד גקיש ובתפלה כיוצא בתלמי בנעץ. והיינו אה
שאומרים, סמיכא אורה לתפלה" וכחננו לקיום זה. והקיום הזה הוי קיום נקודת
זהו אם הקיש ואם התפלה.

זהסרי
בהנעץ
ורמא

ואפי רתי ורמאם קצת קיש הלשון דם שמש" גצה שהזקק על קיש
וצריכים לפרשה סמוך לנעץ וכן דחוק קצת.

אבל לבי פירוט געז האור ור"ג יותר טוב דהם סוכרים זקיש
הוי מתגלה הנעץ ואחר דם סוף הנעץ. ותפלה הוי אחר הנעץ. ושפיר
הולך דם שמש" אקיש נמי דדם שמש זוקא, ור"ג צ"ל דם
הנעץ. ולפי גבולה הוי אחר הנעץ. א"צ ר"ג וגזל האור סוכרים דדם
שמש" הוי דק על תפלה ואן ראי, דלכ זהו קיום אחד או בי קיומים
הונחמלקת מיוחדת ואין ראי אק יסדרו ר"ג ובדל האור

לכד
האור
ור"ג
הלשון
מ
טוב
ואן
ראי
אקסארם
לכד קיש
הז אורי

אי
הוי
אור
ור"ג
הוי
הלשון
מ
טוב

כד
כד
כד
קיש
קיש

די
אז
אז
כה
כה

כה
כה
כה
כה
כה
כה
כה
כה
כה
כה

אמר בגוק עמוד מה קודם תלך.

אמי ואמי יוסי גרי חונא... אל ידמו במקום אבנה ויבטלם.
 יראה מדברי רבי דאיכא גי' הלכות.
 וזל הית' ד'תפסל במקום נחוק.
 ג'דל שלם לבנה ד'היי יותר נחוק מן הקהל.

גי' הלכות
ל'היי

ה'ה'ה'ם: בפרק ד' מהלכות תפלה הלכה א' פסק הרמ"ם הי'גרים המדכבין את התפלה.

ואלו הן 'ס'ה'ר'ים ד'ים' ז'כ'ס'ו' ה'ד'ו'ה' ז'כ'ר'ה'ר' מ'ק'ו'ם ה'ת'פ'ל'ה' ז'ג'ר'ים ה'ח'ו'פ'ס'ים א'ו'ו'ו'
 ז'כ'ו'ג' ה'ל'כ'ו'.
 ו'ב'פ'ר'ק' ד' מהלכות תפלה הלכה א' פסק הרמ"ם
 ח' ד'ב'ר'ים ש'ל'ב'ין ה'ת'פ'ל'ה' ל'ח'ז'ק'ו'ן ר'ב'ן ו'ש'א'ן מ'ד'כ'ב'ין ה'ת'פ'ל'ה' ו'א'י'ל'ו' ה'ן: א'מ'ת'ה'
 ז' ו'נ'כ'ח' ה'ת'פ'ל'ה' ז'ר'ק'ו'ן ה'א'ו'ף, ז'ר'ק'ו'ן ה'א'ל'ו'ש'ים, ז'ר'ק'ו'ן ה'ת'פ'ל'ה' ז'ר'ק'ו'ן ה'ת'פ'ל'ה' ז'ר'ק'ו'ן ה'ת'פ'ל'ה',
 ז'ר'ק'ו'ן ה'ת'פ'ל'ה'.

ה' ד'ב'ר'ים
מ'ד'כ'ב'ין
ז'כ'ו'ג'
א'י'ל'ו'
מ'ד'כ'ב'ין
ה'ת'פ'ל'ה'

ו'ג'ר' ה'ד'ו'ר' ש'ל' ר'ק'ו'ן ה'ת'פ'ל'ה' ה'פ'ז'י'ה' מ'ק'ו'ם א'ב'ו'ה'י'. ו'ז'ב' ש'ם ה'ל'כ'ה'
 ז' ו'ב'ה'ל'כ'ה' ז'ב'. ו'ז'ל' ז'ר'ק'ו'ן ה'ת'פ'ל'ה' כ'י'ל'ד' י'ז'מ'ו'ן ה'ת'פ'ל'ה' נ'ח'ק' ז' ו'ח'ז'ק'ו'ן כ'נ'ו'
 ז'כ'ו'ג'ם. ז'ר'ק'ו'ן ל'פ'ת'ו'ח' ח'ז'ק'ו'ן א'ו' פ'ת'ו'ח' כ'ט'ס' י'ו'א'ל'ם כ'פ'י' ל'ה'ת'פ'ל'ה' כ'ט'ס'ן ש'נ'א'
 ז'כ'ו'ן פ'ת'ו'ח' ז'י' כ'ז'ל'ת'ה' ו'א'י'. ז'ר'ק'ו'ן מ'ק'ו'ם ל'ב'ל'ת'ו' ר'מ'ה' ז' ו'א'ן מ'ת'פ'ל'ה' כ'ט'ו'ב'ת'
 ז' (ו'א'ת' ה'ת'פ'ל'ה' מ'ש'ר' ד'כ'ב' ה'ל'כ'ה' ז'ש'מ'א')
 ז' ו'א' א'מ'ו'י' כ'י'ה'י'נ'ן ז' א'ס'ו'ר' ל'ש'ג' ב'ל'ד' ה'ח'ז'ק'ו'ן כ'ט'ס'י'ה' א'ו' ל'ז'כ'ו'ן ל'כ'נ'י' ד'ז'ש'ו'ת'י'ן
 ז' מ'ח'ט' ז' א'מ'ו'ר'. ז'ו' א'ז' י'ז'מ'ו'ן ה'ת'פ'ל'ה' ז'כ'ו'ה' ל'ב'ט'ל'ת'ה'ן ש'פ'ח'ים א'ו'
 ז' י'ו'ג'ר' ו'י'ג'פ'ל'ת'. ו'א'ז' ז'ל' א'ז'י' מ'ט'ה' ו'א'ז' ז'ל' א'ז'י' כ'ט'ס'ס' ו'א'ז' ז'ל' א'ז'י' כ'ט'ס'ס'.
 ז' ה'י'ה' כ'ט'ס'ן ז'כ'ו'ה' א'ז'י' ש'ו' ז'י' א'מ'ו'ר' ז'ל' א'מ'ו'ר' ש'נ'א' ש'י'ז'ו'ר' ג'י'י'ם
 ז' ה'י' ה'ו'א' כ'ט'ס'ס' ו'ח'ז'ק'ו'ן ל'ב'ט'ל'ת'ה'ן. ו'כ'ן א'ז' ה'י'ה' מ'ז'ק'ו'ן מ'ת'פ'ל'ה' מ'כ'ל'
 ז' ר'ו'ח'ו'ת'ו' א'ד'פ' ש'א'ן ה'ו' ז'י' א'מ'ו'ר' ז'ל' א'מ'ו'ר' מ'ח'ז'ק'ו'ן ל'ב'ט'ל'ת'ה'ן

ר'ק'ו'ן
ה'ת'פ'ל'ה'
כ'י'ל'ד'

הו מפני שאין אהרו נכרי שהיו חלקו נגור דעלמו"דע"ל: וזו זה השם
הראשון וז"ל "ובכלל זה אם יכחז ליהו למטה ולתבטלם ירד למטה ויתבטלם"

זכרונות
כי תבטלם
במקום
שבו

יראה בשיטת הרמב"ם (הלכה ז') בבמקום שבו יש ה' הלכות.

1: מקום שבו ושיעורו ה' שבתים

2: לא יתבטל דל אפי' כלים אפילו שחור מפי' שבתים. (וכה א"כ בכלל)

מקום שבו אלא הרמב"ם לא כתב "שבו" בפירושו כי נכרי נכרי זה שם הלכה ראשונה

ה' שבתים) ושיעורו הוא דבריו ג' ממקום דבר יוסף ברי' דתנא דמאי, אמר

אשכחתי ש' שבתים ואמר אכלים. ועל זה אמר ב' סוקים! אי' ממדמק' וכו'

ה: תבטלם לזמן כי יעלוף.

ואם יפא דאורו הילכך יראה בבמקום שבו זהו השם לדעתו

הו שם ה' הלכות.

1: חילוק בית בפני דעתו פיינו כי אמר דל ז' אמות. וזה אינו גרמי

בשדור מקום של סוכה דבריו ז' שבתים דל ז' שבתים אופשידור

ה' שבתים ד' שבתים של ז' שבתים לזמן שבת, אלא כנוי בשדור

בית כדעתן בסוכה (דל ז'). בית שאינו ז' אמות דל ז' אמות

אין קודצין בו מצופה ואין חוברין לו ממחמתאנו.

2: חילוק מקום בשני דעתו. וזה רק אם יש מחיצות ממש

חסגיה. וז"ל נכרת שאמרנו אבז אפי' מחיצתא ואפי'

רק הו' שבו על כה שבתים הו' כאלו עשיתי

המחיצות אלא כו' דין המחיצות ממש. (רש"י בסוכה

פירש דעבי מחיצות שבו "לאחריתן אוראטי אלא רק אם

אפי' ו' מחצ' פירש אפי' כנוי רשמי כיוצא בפניו ומפניו מחיצתו כדלגא)

ה' הלכות
חילוק
במקום
המחיצות
אפי'

והיאבד השיש של כל זה ומעקל של כי ההלכות האחרות וממחר, זאת סוכה
המקור בית ארבעים אים. סוכה אמילוק מקום, אלא כל מהם זינח לעזת ירד.

ש"ט
המקור
המקור

א פשטים מאת ידעל: (יורד לפני התיבה בליבוהו הוי מבי יעטול) (בעל דעל יבא ארי זה של בקר)
א wrapped של came late ע: ?
(המקור דעל א ק א ב)

והא זלמ אנה הרמב"ם אבי תקון המקום (בהלכה וי) אם תפלה בבית הכנסת, י"ל מטום
דתפלה בבית הפ"ז הוי הלכה במקדש ובכ"ל בהלכה דבין שנים כשז המקדש. דהוי
הלכה דמקדש גלוי המקדש, ואין זה הלכה איוצבב תקון אמת. דתיקון המקום בוי הלכה
הקדושת המקום.

תפלה
במקדש
הלכה
דמקדש

ועל זה שבתה הרמב"ם שצ"ק לפתח חלונות נשד יושלים נראכ דהוי ק"ק.
דיראק דאין זה הלכה דבין שנים כשז המקדש. אלא הלכה איוצבב דבבית צ"ק
לכיות החלון פתחה נשד יושלים. ~~בא דעל דהלון היה סיכום סוכה~~
מקדש, ובלכה ש' נשד זנוכה במקדש אצבב ~~בבית~~ הוי זין באורייתא.
וא"ח זה לא מדכב דצ"ק גמיו כשז השנינה, ואי א"א לו לקיים
כיוון שנים כאן סתא או אי שמי יכול לכוון החלון או אחלק בסנים זי אמ
יכוון א"א לכו כשנינה. וזין זה ונשד השנינה אמת בכל מקום
שהוא מאד וכל דג. וזין זה של מטה המקדש סוי זין דרמות.
ונוכה המקדש כיוון זין של ^{נשד} רוח המקדש. וק"ש חס לא פסק זין זה
של חלונות ~~למקדש~~ כשפסק זין של נוכה המקדש?
דתיקון המקום הוי יק גזה שצ"ק חלונות בבית. כמו למזבז הוא
דבבית הפ"ז צ"ק חלונות, וכיון דצ"ק חלונות להיות שבת המקדש
לדעת הוה"מ, א"ז צ"ק למה זין במקדש ולא זין זכיה"ק וקשה ז"ל סדר

פתוח
חלון
למנה
יושלים
לא א"א
כיוון שנים
ז"א סתא
מטה המקדש
זנוכה המקדש
לא הוי
מדכב
ומקדש
כיוון
המקדש
חלון
במקדש
מקדש

הרמ"ם שבכניס נוכח ^{קלוגר} הישראלים בגיקון האקים ולא נהלכס א נוכח הדג ?

דמיה היו הלכס בפני זלמה, וגיקון האוף היו הלכס בפני זלמה, ולביק
להבין הלכס. (טניה מיכאל לא מדבקין התפילה) ~~זבדמ"ם בלל דמיה יסב עם~~
~~הי בבלים אי גיקון האוף ונראה דדמיה היו דין תפילה, וגיקון האוף היו הלכס~~
מיוזנה על יי רכבון ישראל לקבאצ הי אלקיק :

דמיה
גיקון
הכנס

אמי שם (וי) לא תאכלו עם הים. מאן את לוחמים הי הלכות.

1: סנהדיין לא יאכלו קודם שיהי דין למיה

2: בשר מן התי

לא תאכלו

3: ~~סנהדיין כרנים למיה רפיו ובשג~~ ~~לא תאכלו~~ ~~כל חמץ ביום~~

לא תאכלו

4: כריקה בקדשים קודם אכילה.

5: אכילה אסור לאכול קודם התפילה. ערמ"ם עם אסור ערסון

מלאכה וללאול לשלום ידהו, ולר"י אם אסור לעמוד.

ואין הלכס דלא לאכול קודם התפילה מלדמ פשיעם כמו אי דרזית

כדי להרחיק את האדם מן הדבירה, אלא היו הלכס זאסור לאכול

קודם התפילה בשבת. הלכך אומר הרמ"ם, אסור לו לאדם

לכרוא "לוא", וא"ל אומר אסור לא לאכול.

אכילה
קודם
שבת
אסור
אסור
א

ולו היה דין כריחה אבהה אומר מיכאל לאכול אכילה ארזי

ואם לא יבטיק סודותו אם כדצ"כ התלך וכו' וכו' א"ל א"ל.

מכיון דפני אסור אומר אז יבטיק, ואם לא יאכל אכילה ארזי.

שידור יום ק' פשוט ויציא לשי"ק

אבל פטור המלפין ואיכא מחלוקת ראובנים אי זוקא יום האמה או יום
 האמה ויום הקבורה. ולענין פסקי דהי"ד ב"י. ואונן פטור מכל האלוה. אמר
 וזבין ת"ת הכי זה איסור
 שאכל מ"ו למזו בני אשה לאכל, וזה שאינו מנה תבלין הוי פטור.
 ואפשר שמה שלא ינה תבלין הוי קיום באבילות ואיחזקאל ילפינן לה.

אמי יא יחיה בנסד האשחתיין.

בזה איכא ב' פסטים.

1: פירוט רז"י ופסל ראשן בשיטת מקובלת שיהא נמן לעדרי.
 2: פירוט פסל שני בשטח מקובלת שדוקדוקתיון שכל החזקת אשחתיין
 זקנים א"י זוקא אנדל זקני. ולפי זה נהא יותר משל האמי דהוא היאה שלא
 דעס באחרים שטלים.

שם: דעס כדגרי ג"ס דעב לא דעס ולא כלום.

יש מפרשים דרב יוסף הלך דל ה' יחזקאל בזה שאמר כי יוסף דאין אום
 קיום יותר בהטייה ואף הפור לאת, וביינו אחיו לא דעס ולא כלום. (ה"ר ל' פסטים ק"ט)
 ולריק להבין הראיה אמאי סוכה, דהתם פוסלים ג"ש ובאן לא
 פוסלים ג"ה הטייה, אלא אנן קווא כדדכו ובזה נכלל דעס קווא חילוף.
 וזהו קוסיג הגוס. והיינו שמהיה גגווי אחזק דרענן פסלו דקר שכר מן
 פכורה. אבל אבני קשה להבין למה דיבאו ראייה לזה זוקא אשחתי, שלא הוה
 דבריו פסלו חכמים כפי אף שברים מזמורי"א ול"ד סוכה לחנוך?

וראם דאיכא זי דרבים שלא לקיים מצוה סוכה שיהם מצאורי ואחד מצדקת.

1: סוכה פסוקה

זי דרבים

2: לא ישר בהוק סוכה חסרון בישיבה בסוכה כשאן ראש ורובו חוץ לסוכה או אם היה

שלא

מצטאי דאין זה ישיבה.

לקיים

3: מצדקת לא קיים מצוה סוכה: וכאן אן מסכנין בנסחים או מצוה ובסוף מצוה דהוא מצדקת בא צ"ל ש"ט דרש"י

מצוה

הבאה בעצירה, וכן הוא. א. ש"הרבנן צ"י יכולים לעשות פסול בסוכה דלמא

סוכה.

א. יכולים לעשות פסול בישיבה בסוכה. וצ"ל יכולים לבטל לפסול שלא

ורבנן

קיים המצוה אפי' בלי פסול סוכה ובטל ישיבה, דיכולים לפסול דרך קיום

בנסחים או

המצוה.

המצוה (או מצוה)

ויש לחקור בעצירה דהו שמה ימשך אחרי שמתנו מי הוי כוון ראש ורובו חוץ לסוכה זהו פסול בישיבה (כלל א) א"צ שרבנן הפקידו

סוכה או

הקיום.

קיום המצוה הלי פסול (כלל ב) ומוכח מלשון רש"י בסוכה דהו

והמצוה

כלל הש"ט דהא יצא א"ל ק"מ ח"ל ואלא דהו קאמר, לא ישער" בסוכה

שמה ימשך

יחיד. וצו הראיה שהביא דהו לק"ט.

הפקידו

דגק"ט א"צ ב"ה לא בטלו מדשב המצוה, אלא הפקידו הקיום.

הקיום.

דהא ב"ה מוצי' דבדרכו א"צ כולל ה"י. אלא דיש דין דאין לעבד כל"ש. והפקידו ב"ה

והק"ט א"צ

בזה קיום המצוה ולא פסלו מדשב המצוה. ולכן אן חויה מפסול, באצו"ס דמתו

עצו"ס

או מפסול נש"ט גוסוס, דהתם הוי סולון במבצא זמנה. ובתאי רין משכנה

הראיה

שמה ימשך אחרי ש"מ"ל. ודוקר הראי' הוא די' זה דיכולים רבנן להפקידו

שהביאו

קיום המצוה הנה צדוקר ד' צ"ה. וזה מה שכתבו בגמ' דהתם דהו

ע"ל "שנה וכו'" ובתן א"צ הו' שיעור שלא ידעו כל"ש וכמו שם הפקידו קיום המצוה

כ' בגמ' ולא ק"מ"ל בן ג"ק הפקידו קיום המצוה ודעו כדברי"ל א"דולא כלום.

6

מתני' אמת ארוכה ואמת קצרה.

פירש' אמת ואמת ארוכה, השכינה קצרה. רצה לומר או בעתן או באטעם

ה דברים

אמת ארוכה ואמת קצרה. ולפיכך אסור לומר ב"ה מקום אמתו לקרר אים רשאי להאריך

ברש'

ופי' אריך מטעם שם ברכות. (וה' אי רש' אומר אסור להאריך *quantitatively* בכות

כחול

או

איכות.

דב' אמת אמת מילים. אלא אכילתו א"ל כיון דאסור להאריך *quantitatively* הא בפי' י

ולאורה

רש'

א"ל

פיוט.

רדיונו חשבה ויאסר ע"ז מטעם נ.

קדוש ד"א וסודות
מחוק א"ל ב"ד.

ויש מחלוקת ראשונה אי אמתיו קדוש דיוצר או קדושה בסדרא קדושתא

בית' ע"כ או דוקא בליכור נאמר. ולפי' א"ז דאסור לאומר בית' דילעו

וחסדי

חג'ד

לא

ברש'.

כסוקים אצדים ע"ז לקרר הוין וכו'... וכן קצרו חסדי חג'ד תפלה השכינה בשבת

שבת. ולפי' דברי רש' אסור לדמות בן אשה שאסור לקרר. (לא יאמר דה')

ק"א אמת הברכה.

ובאמת קושי' תוס' היא דכיון דרש' אורי שאן לקרר בבמות של הכהנים

קושי'

תוס'

קשה, דהא קצרו באמת ואמת. ודוק, אב' בקנה חזק א רש'?

וראשונה תירצו שרש' לא כיון לכחול הברכה אלא לאיכות, כל' רדיונו

תירוף

הראשונים

לפי רש'

שברכות. שאסור להאריך ולומר הרדיונו (חפזות). וכאן שאסור לקרר ה

הרדיונו של אלה אלוטרה וקדוש אדתי' דאיכא באמת ואמת. ואסר

להאריך קצרו דל הרדיונו האב' דאיכא בהשכינה. וזה עונש באידי.

אור ליום הנ"ל אומרים ח"מ ב"ל שני דפסס בהשכינה.

הפיוט היוג' ע"ז הוי באמת ואמת. *והפיוט* *והפיוט* *והפיוט* חשבון

חסדי

הפיוט

ואין

יניחו

ש"ט

לפי רש'.

כי רש' אסור להאריך קצרה, אלא התי' להאריך זה שבא כבר ארוכה

ובאמת א"ל כ' אמ רש' אסור להאריך קצרה ^{כחול} אסור ע"ז להאריך ארוכה

בכחול. ודוק, הא איכא פיוט בהשכינה ורש' גבול בקצרה?

שי
הכ
גי
ה
וכו
סמ
הכ

גוס
זמד
קא
פס
ק

פס
הה
ג

הכ
הח
רש'
ול'

הכ

אף כי דינית שפר תראה דבפיוט של אמר ואמנני יס הרה רדיונות.
אבל בפיוט הקרי של השניטא היא מאותו הרעיון של הברכה קצתמה.

ומנה יראי דמסגרי הפיוטים אשבו שרע' לא אסר גוסבות בכמות כאלו. ויכולים
להוסיף מלים. האם הוסיפו פיוט בהשכיבתו, אבל נראה שהיה מאותו הרעיון של
הברכה. ~~זה~~ וזה בברכה קצרה. אבל בברכה ארוכה כמו ^{אמר ואמנני} ~~השכיבתו~~ סגרו שרע'
לא ~~אמנני~~ אסר אפילו גוסבות רדיונות, הלכך הניחו לעצמם להכניס הרה רדיונות.
והפירוץ ארוכה ארוכה בעצמם קצרה-קצרה בדנינים.

שיטת
הפיוטים
ברע'

³¹ ~~על~~ דבר מסגרי הפיוט יכולים להוסיף מלים ולצד מלים לכל הרה, אפילו
קצרה ובאז לא יוסיף ולא יערך מחדש. ובארוכה יכולים אפילו להוסיף או
לעזר מחדש.

רע'
יכולים לסי'
מסגרי
הפיוט

ואף לומר שרע' אסר פיוט עם כל אופנים דכא רע' בעצמו רע' הרה.
וגו' בודא לא יסביר כפייטנים אלו ברע' כי בלא אורח הרה אנו
מאמר הדיון של השכיבתו ומה גוסי אמר אמה בהשכיבתו. אך ^{לעזר} ~~הרה~~
אמר להאריך אל הקצה ואף הדיון. ואם צריך להאריך אל רע' ולתבטל
אמר קאמר ארוכה ואמר קצרה. אמת-אמת = שיטת-השכיבתו.
ויכולים להאריך ולקצרה. (הרה).

גוסי לומר
זמנתי
אף קצרות ואף
פשוט
הקצרה
הארוכה

והנה גבה פשוט להתיר הפיוט.

פשוט
הרה
(גוסי)

ובאמת לפני דוקר סגרת מחלוקת הרה ורע' היו בהפסוקים הרבה
רע' סוגר דבריו כל התוספת של ברכה. (כל אמר לך הרה)
והנה סוגר דבריו הפתחה והחתימה של ברכה.

בר
מחלוקת
רע'
אף

ואמנני נובעים כרע'.

ובגבית האמן לא אמר פיוט בהכרח וצריך לא ברע' ולא בהפסוק

האמן

יש שלש מיני פיוט.

א מיני

ו: פיוט דיוצר

פיוט.

ב: פיוט דאפנה (אנהה רבה)

ג: פיוט דזולג (דזרת אהמנ)

גרה ויוהנכ' יש לנו רק פיוט דיוצר ולא פיוט דאפנה וזולג⁽²²⁾

אנהגו
ב פיוט
ג מיני
טו זיג

ובשקודות יש ג' פיוט דאפנה, ובספח יש ג' פיוט דזולג.

הספר

הספר הנזכרים:

גמרא וכו'.

ביוהנכ' וברה כו' החש מטעם חליבו, ויחז. אז אומרים פיוט דאפנה וכו' וכו'.

בשקודות הוי ג' פיוט האת מוסיפים פיוט א קדמא דזולג דזולג.

ובספח מוסיפים פיוט דאפנה.

אנה

והז' סגרי דפיוט אין אומרי פיוט כולל, וברה וכו' אומרים

הז'.

פיוט רק בתורת השלש. וסגר כרע.

הספר

דלז' שאמר פיוט דאפנה (בתורת השלש) ולא גיוצר הוא מבט דיש

הז'.

הבז' בין יוצר אפנה. דגיוצר ישיק דין של מינו הא לכהאריק.

פיוט

אבל דאפנה אומרי להאריק נטון. הוי לו חולה בטק ברא וכו'... ואף

ג'ע

דדין זה הוא רק ה' האמצעות, אומרי מקיל האון לעב' לה ויוהנכ' ואומריק

ולא

אף האחרונה (אומרי הפיוט קודם מי ג'ע לפני הקדש). אבל בשלש

גיוצר

דעלים החמיר האון אף ה' שמוע דעלים ולא אתר פיוט כולל.

ובשלש

והטדס הוא דבשלש דעלים אין הפיוט בקשה אלא שבת להקדש. האת

דעלים

לא ליחייבו דהוא רק התיו פיוט של בקשה ג'ע ולא פיוט של שבת

אף

וביוהנכ' ורה בלא הוי הפיוט ^{מאן מטעם} בקשה ושפיר ליחייבו ג'ע.

ג'ע

(ודין ביאורי הדין פיוט, משיג דבר ע' פיוט מהנזכרים)

לא.

מ
כי
זכ

א
י
ז
ז
ז
ז

יזא.

סכומ

במקום המלוקי רש"י ור"ת למי הכנסת פיוט.
ובר"י איכא גי פשטי. ובג"ה פ"ה.
ובפיוט בתפילה אינא מחלוקת אחרונים.

גמי יוצר אור עמוס חוסק... מכל תמיד הממשו בכפי תנ"ך. ולכן נכבד קאמרי.

מק"ש רש"י לומר נוסח כ"הו שחריה ודג נהי.
כדי להבדיל מזה יום בליה ומזה לילה ביום.

מדג
כנ"ה
ובא"י

פירוט פוזנא דל כל מצור הממש בראשית. הלך מצביח מצד וכו'...
זכור מה שכתוב "מזה" באורו.

the law of day: the cycle. וכן באורו

בגל להיות באורו "מזה חסד".

גמ"ל פסקו אהבה דגה בקוקר ואהבת עולם בליה. המצב וה"ל פסקו דאחרים ית אהבת
דעולם. (תוכן הדרכה כפי אורו הדגה (ק"ד מצנח) ורק ית מחוקק בפנייה

ז"ה בין אהבת עולם ואהבה דגה ה"י שאהבת עולם היינו ^{קדו}
אבות. ואהבה דגה ה"י אפ"י מזה חסד שהוא גיוס. ואחרים אהבה

אהבה
דעולם
ואהבה
דגה:
חסד
וג"ה
אמת

דגה גיוס אפ"י שגיוס הוא סוף המאורח ואחרים ע"ה על החסד שדגה
ע"מ דגה שגאל אמת.

מה נ"ה בין עבוד אבות וקריה אמת?

גמי אמת: "אמת יתקרא אן עבוד אמת" ורק שאני בריא אבות עה"ה

אמ שלביבים להפחין ביניהם.

נ"ה
ע"ה
אמת
יסוד
ג"ה

עבוד אבות הוא היכן דמיון אהבה לקד מדבור אהבתו עם
דמיון ע"ה ה"ן וזוה"ל קדש שהאחרונים את האם בכח"ל ה"ן.
ולזה יש אמת קדוה צה"ה"ו מודע דל י"י המג הקורות

ה"ה

וְעַתָּה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ

כִּי אִם אֵלֶיךָ מִתְפַּלֵּל כִּמוֹת אֵלֶיךָ

וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ

וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ

ex. If Hitler had succeeded in exterminating the Jewish people, historians would say that Abraham and Moses etc. were wrong. For his vision was a vision of an *olam* or, an eternal people. For you appraise history in retrospect, not in prospect. Only future can determine whether Abraham + Moses were right. This is *halakha*. If we lose, Abraham is loser. If we win it is won by the founder of our people. We take the entire eschatological process as a whole.

ex 2. The state of Israel proves that Christianity was wrong in the feud between Christianity + Judaism. For one of their proofs is the tragic + paradoxical fate of the Jewish state.

Newman (1875) says "^{this} state which is as unlikely to be formed established now as it was 15 hundred years ago."

Newman portrays the Jews in the old testament as a providential people yet they carry the yoke of persecution because they refuse to accept Christianity. The state of Israel refutes this.

וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ

"וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁמַע אֶת-קוֹלְךָ"

120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150

השנים לפנינו וכו'...

איכא ז' דנימ בשמי רבנא.

ו' צריכימ לברק ברכת התורה קודם ליאוז. ואדונה ילפין או מניי שמ
(שמי זל כאי) וראב"ק

ה' אקרא" או מקו מברכת האנוני. ~~דבר~~ סגור ברכת הגורה הוי מדברנא

דדברנא סוכר הוי מדברנא (שהרי לא מנאה בין שאר המצות ב"מתינ המצות"). ונ"מ
נסתק אמ פירק אמ לאו.

בין פסח"ם והרמק"ן א צריך לעטר ולברק אמ לא ברק. ופסקינן דצריך לעטר
(ז"ל שאימא כ"ל)

ולברק. וצריך ציון דמ"ש ברכת התורה מכל ברכות המצות
נסתק אמ פירק

האחרות דאמרינן דהוי מברקת ואמ"ק אנו אוצר ומברק? ונכא אתנה איתנ.

ב' איתנה דבה היא ברכת הגורה.

ב' אטרי ללאוז קודם ברכה: וטראא הוי אפני דעננה מן הדולם

קודם ברכה הוי איסור מעילה. ואין ברכת הגורה מדין ברכת המעלות אלא כמו ברכת
ומפני דמדיק אפסחא דתורה.

הפנינן גצה. א ונכא בשילגטו כבה.

שניה יש לחקור בהצוות המצות אי לא בירק אמ עברה על איסור כחן
מעילה

בהצוות הפנינן א"ז יק נסתק אמ פירק קיום המצוה אפ"ל על איסור לא עברה.

כ"ז אי הנאג נפש הוי כהנאג האזל או לא.

ובצה הוי מחוקק רמ"ם וגוס. רמ"ם לזמנא שאמ לא בירק על

המצות דב"ל על איסור מעילה דהנאג נפש הוי כהנאג האזל. וא"כ ברכת הגורה

הוי ש"כ איסור כמו בכל שאר ברכות המצוות. (רמב"ם ש"א הל' גר' ונ"מ ג' וז')

מדבר. סופי"ם לברק על לא מאן לתורה ואנ"ש ימ"ש ימ"ש... וכל הפנים ב"ל ברכת מלא...

וכמה שמבונים על ההנאג של מברקים על המצוות מצוה ומצוה ואנ"ש ימ"ש ימ"ש.

למה בברק י"א ה"ל הדומה מצוה ולא בירק. אמ מצוה שדנין דשימ"ק קומת

מברק אורי דשימ"ה ואמ דבר שדבר הוא אינו מברק."

ומ"ס יב"ו ד"ב לא לאמ"י וד"ן עליון השם פירש

הכנים
ברכה
הגורה
קודם
למ"מ
מחוקק
רמ"ם
דיבון
המ"ק
כאן כ"א

אנו
ללאוז
קודם
ליאוז

הנאג
נפש
כהנאג
האזל

ש"ל
הרמב"ם
ב"מ ג'
כל צה"ן

שיעור י"א
125

~~הרב חיובי הברכה. אך האטערדיג ברכת האל בך~~

ובברכת התורה איכא זמני דהוי אפילו יוגר יוצא מן בלל
כל פירוש האלואה אלא אלא הילכתי מן הלל. ~~אלא בך~~ דברכת התורה אין אילו
ברכה דל חלום שם האדסה, אלא הוי הברכה דל יצירת התורה.

דל חלום
אפילו
ברכה

יוצא דאיכא ז' מדרגות בברכת האלואה והתורה.

ז'
אפילו
ברכה

א כל ברכת האלואה דהוי על הקיום, דל חיובי קיום

ב ברכה על חלום שם אדסה, וכאן דלכא קיום או חיוב קיום.

כחז בדואמאור שביאנו

ג ברכה התורה דהוי על יצירת התורה.

והבאנו ראיה משיעור הקודם מ"ע דבסך ה"י ~~דברכת האלואה~~ מדרגות אלו

הוי מ"ט ד מדרגות אלו ~~דברכת האלואה~~ (וכדמ"ט)

אמא יודעים שגמורה שבתה איכא קיום אדסה קריאה מר"ג מ"ג

בתורה
איכא קיום
אדסה
דקריאה
הוא
ה"י
ד"כ
ואיכא
דקריאה
הוא

.. וזו מקרא - תחום אשכנז לקראת גמורה וזו אמר. בגדסרן האמרי :

ודור דאיה זכר, וזכא בק"ש לכיך לתר ריומ בין האלם הדקריאה.

ולאמריה זכר מן הפסוק אלו ברש"י הש"ס "ואמריה" שגא ד' חודים ג"ר

אלו ק"ש זכא איך יפיה זכר דין בק"ש אמריה ש"ס ראמריה הסוכריה דברשה ש"ס

הוי מדרגתן וא"כ איך ידרש מן לז"י קיום ק"ש המור"י? וזכא ד' חודים

הוי הפכה מן כל קראת בגמורה. ואח"כ שיק עם ק"ש דאיכא בק"ש

קיום דקריאה. ואין זה הפכה בק"ש דקרא.

גירסת ה"פ היא אמרא שמשך בן גמורו ו' חודים.

ה"פ
גירסת
באמריה

והראיה שפירשנו איך להרש"י כי הוא הביא ראיה מר"ג דהוי מ"ט י"ג

~~הוא מ"ט ד מדרגות אלו~~

ומהו הביאן ראשונים ראיה דגמרת התורה אין צורך במלמד דקדמה האלפון קדש
ואם בירך אשר בחי כנו ולא בירך למען קדמי גורה הוי לוג קדש כנון זאינא
באשר בחי כנון כל מה דאינא באייה רבה. (ועל שם זה שפאר איייה מה אמרנא)
וירא דאינא גמרת התורה גי דברים:

ובמיאן
דאין
למזון
אם
בירך
אשר
למזון
ואינו

- 1: מלמד דקדמה האלפון דם המפלא דגורה (אקלו לדסוק וכו')
- 2: הוצאה דל בחירת ישראל (אשר בחי כנו וכו')

בי קבויים
קדפלא
אין קדמה

וביחוד אט מברכים אשר קלו לדסוק ואגז אשר בחי כנו. ובלקבו
אינא שם ובלקבו כן גי דברים, דאינא ברבה דל מפלא דגורה (אשר
נתן לנו וכו') ואינא הוצאה שם אשר בחי כנו, אבל מסר מטבס של ברבה
המלכה דאין אחרים אקלו.

המפלא
יחיד
וכלל

וקשה תרתי. אמרנא קלמס מסר מטבס דקדמה האלפון דקדמה
אמפלא דגורה שפאר בלבד. ^{והוא} למה מהובק המזון דביחוד אמרנא
האשר אמפלא ופניו ^{אין} נותניו הוצאה דל בחירת, ובלקבו הכרבים אמרנא
אשר בחי כנו ואגז אשר נתן לנו אמפלא דגורה?

למה
מהובק
המזון
ולמה
מסר
אקלו
בלקבו

ודל קושיה ראשונה יש לתע' דבלקבו ין אמרנא דל בחירת

שיש לו אמרנא, ולכן לא תברכן בלבד דל חוב לימוד תורה שבה ין
ביחוד, דאין בלבד מלמד ~~לימוד תורה~~ ונתן ~~בחי~~ דאין חוב חוב
דלימוד תורה בלבד אף דאינא קיומי נוספים כמו לימוד חוב
כג' ולימוד כג' דכחי קיומי דקדמים והחלפת. אבל חוב חוב
דלימוד תורה אף הלבד חוב אקלו דסוק הוצאה גורה.
אגז בלבד אינא קדוש משאני בחיד, ודל זה אין שיק לבד
היכה החלטה. הלכך בלבד אמרנא ברבה שמה והוצאה לחזק
נתן לנו תורה אמרנא

לימוד
למה
חוב
חוב
כהו
בלקבו

אין חוב חוב וקמי אגז דאמרת (הנהו דאין חוב חוב)
דלימוד תורה בלבד אמרנא

לחידושי
הש"ס

ודע הקוסים הש"ס דהיינו הסדר נאמר ככה:

ביחוד הרי מיכאל להיות הסדר וברכות האלו (ב ברכה הש"ס) ברכה אלו אנו.

דאיכא הברך על בין צבוי ויחיד. דביחיד נולד החיוב של לימוד ואח"כ יש חלוקה של ברכות
של קדושים. דאחר שנתוספו לי יחידים לברכה איכא חלוקה צבוי. וברכבור נולד צבוי
דאין זה ביחיד דהיינו אמירת ישראל בברכה צבוי וליכא ביחיד. דביחיד נברך
רק דעי חלקו ברכוי. ובחידושינו על הוי קדושה ישראל: "ואגם גביז לי אמעלה כפנים
ואי קדוש.

הברך
צבוי
ויחיד:
קחילה
צבוי
לימוד
יחיד
א"כ
היחיד

וא"כ יוצא דיחיד איג ליה חיוב לימוד הגורם. מיוב זה נמשך לכל ישראל
היחידות. ובזה הוי היחיד חלק עם כלל ישראל דדל כל איש מישראל חינוך
של לימוד. ודעי זה בא היחיד להשפיע ברכות הכלל ויכול להתפשט ביד דמברכה
לפי בחירה.

איך נמשך
היחיד
לחלק
הכלל

חלק הוי סדר ברכות הגורם ליחיד מנו"ק. ש דמחלים הברכה
המפלה דהוי דל החיוב של לימוד תורה. והיינו "אטקנו לדסק קדושי תורה"
בוממשיק לברך עם נשמה הגורם לכל ישראל דעם כולנו יש חיוב לימוד
ובזה הרי ביאז משפיע עם כלל. והיינו "המחזק תורה לעמם ישראל".
ב ומכיון שבא לכלל הברכה הרי מברך עם הבחיה דהתיר בי הכלל
ישראל והיינו "אשר בתר גנו וכו'".

סדר
המיכאל
מנו"ק:
חיוב
נשמה
ואגם
בחירה

והסדר הוי {א חינוך ← ב נתיבה ← ב בחירה.
{א יחיד ← ב משפיע בכלל ב צורה.

ודושה ברובה במטבדה ברוב המעלות מפני דחיוב היחיד הוי הקדמה
להשפיעותו בכלל דקא לכל דעי חיוב המעלות שאז מהם הוא אגיה.
הלכך נשים א"כ מברכות כי הם א"כ חלק הכלל ואין צורך
גלטיגרי חיים שנתנו. ויש נוחא מה שאתר הס"א

למה מטבדה
ברכה
המעלות ביחיד
נשים
מברכות
בי א"כ
הוי בכלל

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט

בולווה לזמנים אחרות ונפלאות שמה ה' לנו. והאין יתכן? ורק מהם הסביר
 בשם הימים דמחוייב לשם עקרה אף אם נס נדשו לאתו. אבל חזקה הוי רק
 דל אד שמה ה' לכה שמונה. אף האוים רק אחרים שבה על יצאת מצרים, ואנו
 אחרים שבה וכוונאה. והק' ר"י. גללוהו כל אים צהינו שיה, וכל אף דאט מחוייבים
 ל"כ הודאה כי עקר דלנו חסד.

הסביר
 הימים
 בשם
 והודאה.

ואתו שקאט להקדם בה לבין שמה והודאה. יכולים אנו להשיג שכל ברב
 הנפנין הם ברב שבה. וברב השבה הוי תמיד לפני החטא. וכל ברב
 שמה אחי החטא ש' ברב ש' הודאה. וכמו ברב החטא וברב הנס. וקהל
 וגפילין הוי הקרוב באים אף הוי בהם הודאה. [ויש ברב שיכולים לבוא בשם
 אריא וכל י' שמה והודאה לזמנה אם סומא מברק יוצר אור הוי שמה. אבל הודאה
 ונפנין מאור מברק אורו היתה עם בטדס הודאה. וברב הסו אינא מתקין
 אי הוי שמה ויכולים לאחרי אף בלי הנאה כמו אם לא שמה השבו או אם כפי
 במטה (לפי עקר נבונים) או הוי ברב הודאה ש' ואם אין לאחרי אלא אם כן
 קיים החטא מלפני מברק כמו שמה לפני, או נקל].

ברב
 הנפנין
 לפני חטא
 כי הוי
 שמה.
 וברב
 אחי חטא
 (כל החטא)
 אינא כה ש'
 הודאה.
 [ויש ברב
 המתקין]
 [מתקין]
 ג ברב
 השו
 אי שמה
 או הודאה]

וברב אשר בהי קו של ברב הבורח הודא דא מטד שמה וס
 מטדס חודא דהא חוזים על בחיית קו ישפא. אבל ברב אשר נמן לנו
 וכו' יכול לקב או בשם אריא דהיינו אם יחיי קוים קריא התורה
 דהא יק חשבא למקום דל שנת תורת אור. וס יכול להיות גור הודאה
 וס אם קא אחי חטא הקריאה ברב צמחיה חטא חטא וכו'
 ברב החטא וברב הנס. ובשמה אם בא אתר החטא אז יחיי
 הודא דל החטא. אבל אם יבא קוים וברב שמה אריא הא לא
 יחיי לנו שום ברב להודא עלי דל החטא הקריאה ברב
 הלבך חטא. לבדך. אשר נמן לנו אחי ויחיי ברב של

אליה הוי
 שמה והודאה.
 אנה הוי
 או שמה
 אריא
 או שמה
 והודאה.
 וגפילין
 קוים
 חטא
 אליה
 וצריכים
 הודא
 דל
 חטא
 הקריאה

ל
 קו
 א
 א
 א
 א

ל
 ה

ל
 א
 ו
 ק
 ס
 ו
 ג

א
 ו
 א

א
 ה

א
 ו

ועל זה באנו לענות התורה הן מה שקוראים עסיקה בדיברי תורה.
וברכה התורה ביחוד לאהיו של לימוד אלא של לאו שלא לכתוב וכו' ולדעת
הדיברי תורה.

ברכה
התורה
ביחוד
היו
היא
עסק.

ואי היה הברכה של לימוד היה צריך ללמוד פסוקי אגל הכרכה לא
אלא על עסק גמור
היו של לימוד אלא אין צורך פסוקים. כך שיטת הגוס' (והראשית)

ואי עיקר מחוקק הברכות הוא גוס' היו שהברכות סובבים בהקשר

נתקן על לימוד וגוס' סובר בהקשר נתקן על עסק.

(והדקדוק הקדמון וכו' וכו' לברכות הוא אי מלת הפסק מפסיק ברוב

לימוד [כבר מצוה] או למצא מפסיק ברוב לימוד [ברוב שגמול].
יולא דאיכא ז' שיטות.

הברכות
והיוצא

א גוס': הברכה של עסק אין צורך לימוד כלל ולא טהיוס.

שיטות

ב הברכות: הברכה של לימוד וכו' דם לימוד לא אחר לא לימוד קודם היום

ג היוצא: הברכה של לימוד וכו' רוק דם אלא כי הפסק וכו' שהפסק צריך

קרה כול גרבת התורה.

אבל אכתי תקשה לשיטת הגוס', דאם הברכה הוי של עסק קודמי תורה

היני שייך לחוק גין גורה שבכנה וגורה שגדש ואין גוה שגדש אל הלכה

וגורה שגדש אל מורש (הויף) או גין גוה שגדש בגורה הלכה וגוה

שגדש לא בגורה הלכה (לשגמנו) דהא איך שייך חלוקים אלא אם הברכה

הוי של עסק בתורה?

איך
החוק
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

וי"ל דמלת עסק הוא עיקר החלוקה ואיך בא לרי גמול תורה ככתיבה הוי

איסור
דל מורש
לימוד
וחוק
הוא
הוא
הוא
הוא

היני ואיך יתע' ויחיי' עולם נאך גאונט". וכל כמ דלא גייך של העסק יש לו

איסור לאתנו. והאמר צריך לחוש של חרש איסור. ומה הוא? איכא

דאמרי אמר לאתנו תורה שבכתב ואיך דאמרי אל תורה שבעל פה וכו'

בויקרא פרק' פירג' אנו לבי אמונתי החלואים כגוב בפסוק כג "וישא אהרן את
 ידיו אל הדם ויברכם" וזוהר רש"י דהיינו "ברכה כהנים יברכך ישא יאר" ואה"כ
 כגוב" וירך מדבור הטאט והדעם נכאמים" דמחר שבידך ברכה כהנים
 כסביה עדיין על המכתב, ואה"כ כגוב "ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו
 ויברכו את העם" ורש"י מאמר שברכה זו היא ברכה רצו"י על הקרבנות
 דהיינו.. ויהי נדעם כי אלקינו דלנו להבליה צ"ל יהי רצון ששנה שנתו מאדא יזע"ל
 (וצה ברכה דתום נא). וברכה זה של רצו"י על הקרבנות הוי חיוב על הכהנים

סדר
הברכות
למס'
כאשר
של
ה'
יהי
המאמר
וטכדים

אג"ו

מזה יראכ גסדר בברכות שני דברים

א: יש חיוב ברכה רצו"י קודמת על הכהנים, ובה"ב אדם חיוב זה נקרא ברכה
 הדבורה ~~וביאנו זה דבר~~ ואחר מרבין הבית הוסיפו
 "השם שניתק לרצו"י דירק" וביא המקדש היו
 חוסמים "שארף לזקק לירא נדקוד" וזכ"ט חטא ואשם הבדלים מוודאים
 והמשק ולכני שאים הבדלים אחרים שירוד ולשבתא אלו אחרי כולם
 היו הכהנים מברכים ברכה רצו"י

חיוב גמלי
לרצו"י
קרבנות
וסדר
המשולש
ככל
חטא
אשם
לשמים

א"ל

ב: סדר הברכות הוי' החלואים מהוה הוא מברכות כביה' מקדש
 שביא החלואים ברוב ברכה כהנים ואת"כ רצו"י וביה"ב קודם רצו"י ואח"כ כהנים
 ולרבים להבין מדוד דבי. וסם צריכים להבין למה אהרן בירך ל"כ למדע לדור
 ומה בירך אלו בברכה רצו"י

סדר
הברכות
א"ת
חי החלואים
מהוה
חמ'
ואהרן
דירק'
וצ' חמ'
לגדול

באתר לטב' סדר ברכות ביא החלואים יש למחר ככה:

גמלי רצו"י קרבנות תמיד הוא אחר הצריקה. אבל ביא החלואים היה
 אחרי ההקטררה כי אהרן לא היה יכול לברכה מקדש כיון שצדין לא
 היה כהן גדול. כי אהרן נקדש לכהן גדול על ידי צ' יא' החלואים
 וצבדור יום השמיני שהוא לבדו צדק. ודע שאמר כס' הדיבורה
 לא נקדש לכהן גדול. כלכך ~~התבטל גמלי~~ רצו"י אחרי ההקטררה
~~התבטל גמלי~~ ~~התבטל גמלי~~

סדר ברכה
ק"ת
החלואים
הבית
רצו"י
קרבנות
חמ'
אחר
הזות
היה
נקדש
היוני

א

שנת ה'תש"ז
1947

ג' אל כחולין קרא לקח ו' הדברות וכו'...

בדשרת הדברות היו בנאל כל התורה כולה כחן שכתב רש"י באשכנזים (כ"ז י"ב)

דבר
הקשר
בא הנהגה
כזה

בשם רבנו סדדי שאון על הפסוק "ואת התורה ואת המצוה" היינו דשרת הדברות.

לקבל קבלת ~~הוא~~ ואל קבל קבלת בשעת וקרא "והיה" וגם "ואמר" מה יש חזון

הקבלה
המלכה

בדשרת ~~הדברות~~ דבוקה"י איכא דין קבלת חזון מצוה לפני שבר ודחיש זכרון

א-שכר
דחיש
מצוה
אמר
לפני
המצוה

בדוק הדין. (קבלת גרית מצוה) ובזמנה יש התחייבות על כל המצוות דרך המצוה

אמר דביא אמרנו כל המצוות לפני הא. [ומהאי טדמא אומר הירושלמי שאין לאמר

מדובר
האמר
לפי
וא
המנהג

"וואמר" בדרך, כיון שלא כפי זמן ציצית ואין להחייב על כל המצוות דין מצוה זו בלתי

אמר המנהג. [אבל דשרת הדברות הוי התחייבות על כל המצוות בחד

הולך בקשר לקח וכו'... "כי' להתחייב ישר על כל המצוות.

י"בא דאיכא שי קבלת לפני מצוה: אקבלת שבדחיש (וגיה), בקבלת בתחייבות

והולך במדבר לא אמר פירוש ציצית בלתי...

המצוות עליו מצוה אמר למאמר, אקבלת כל המצוות בחד (בדשרת הדברות).

שטת רש"י

תי (פס) י"ב פשיטא היכא דנקיט כסא בחמרא וכו'...

מכאן דגריכות צריכות כונה וצבורה דבכחות דקרא ואל אמר שומר דמצוה

ה אמר
דבית
הנהגה
דנה

אינה צריכה כונה. דזאן דה הוה בקיום המצוה הוא בונה הגרובה. וזה שאם אומרים

(דמצוה)

דבשאר מצוות צריך כונה דקרא באגוד היינו כונה אומרה דקראתה וכו' וכו'

הי
למי
הוא
דנה

כל הדין אמר דשרת צריכות ענה הגרובה.

וכך הוא איבדית השמי.

הי
הא

הי אחריו ^{בכחן צמחיה} כל הדין שמי כשם ומצוה דין המצוות שם קרא

וגר סוף כונה אצליו דברכה בשם ומצוה הוי שם אלו הדבר או דחמא דקרא מצוה שם ומצוה שם קרא

הדין אבל חלוקה שם הגרובה הוי ^{מחבר} שם ^{מחבר} כונה ודבר וצריכה כונה שם כונה שם קרא

הדין דקראתה בזה א"י... (שם הדין)